

3253 2den Del af Finantsloov. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 3254

fald for Manges Vedkommende, saaledes, at en Del af dem, som stode mod Regjeringen, vilde have givet efter i dette Spørgsmaal, naar Regjeringen havde været villig til at give efter i det andet Spørgsmaal, som vi navnlig ønskede at modsætte os, nemlig Indkaldelsen af den 7de Aargang af Reserven. Med Hensyn til Indkaldelsen af Forstærkningen kunde vi nemlig ikke Andet end indrømme, at Forstærkningen, naar man i det Hele taget vil tage Hensyn til Hærlovens Aand, burde indkaldes, og at det kun høist extraordinært kunde forsvares at udsætte den Indkaldelse til taar. Saar møder Regjeringen netop med dette Kompromis; nu har den — hvad jeg ikke kan finde Andet end i højeste Grad rigtigt og har min fuldkomne Billigelse — fra første Færd sagt, at den gav efter med Hensyn til Reserven, men forlangte Forstærkningens Indkaldelse. Det forekommer mig, at en saadan Smødekommun fra Regjeringens Side er værd, at der ogsaa fra vor Side vises nogen Smødekommun. Endelig havde det ogsaa for mig den største Betydning, ja var aldeles afgjørende, at Sagen ifjor næsten selv traadte helt tilbage overfor det store Spørgsmaal, om vi vilde stemme for eller imod Regjeringen. Saaledes som Regjeringen tog denne Sag ifjor, var Sagen jo netop den, at vi havde en vakkende Regjering, som hverken kunde bestaa eller ikke bestaa, der viste sig svag her i Thinget, og som med sig selv var enig om at gaa af, saasnart Thinget blev sendt hjem. Under disse Forhold var Sagen en ganske anden; jeg har ganske vist ikke hørt endnu, og der har vel heller ikke været Anledning til nu at tage denne Sag saa bestemt fra Regjeringens Side, men jeg har ganske vist ikke Tvivl om, at naar man ser hen til den Historie, som Sagen tidligere har havt, og ogsaa ser hen til det Kompromis, som Regjeringen har opstillet taar, at Regjeringen ogsaa nu med største Alvor maa tage denne Sag. Der er fra det ærede Medlem for Aarhus Amt, der er Mindretal i Udvalget (Win-

ther), gjort et Par almindelige Bemærkninger, som jeg ikke helt kan gaa forbi uden atter for mit Vedkommende at gjøre et Par Bemærkninger derved. Det ærede Mindretal beklager, at der ikke har været Stemning i Udvalget for de betydelige Besparelser, som Mindretallet vilde foreslaa, men Mindretallet føier rigtignok selv til — og jeg kan ikke Andet end give ham Ret heri — at det maa erkjendes, at under de nuværende Forhold kan der ikke opnaas nogen væsenlig Indskrænkning i Hærens Udgifter uden igjennem en Revision af Hærloven. Det er fuldkommen Sandhed, jeg finder, at, naar man tager fat navnlig paa det Budget, som er affattet taar, og gjenngaar de enkelte Poster, saa vil man se, at der ikke er Spørgsmaal om nogen betydelig Redskættelse, før vi komme til Hærlovens Revision, og den komme vi jo til allerede næste Aar. Selv om Finantsudvalget under andre Forhold, naar der ikke var andet Middel til Raadighed, kunde ville gjøre Indskrænkninger allerede gjennem Finantsloven, saa er der mindre Grund til nu at gjøre det, naar Hærlovens Revision vistnok allerede i næste Samling maa komme for. Endelig, naar man kommer nærmere ind paa Spørgsmaalet, saa vil det maasse ogsaa fra et folkeligt Standpunkt være et Spørgsmaal, om man paa nogen Maade vil kunne komme til nogen stor Pengesparelse, netop hvad Armeen angaar. Jeg tror, at der mere og mere udvikler sig en almindelig Overbeviisning om, at man bør gaa over til Folkevæbningsystemet, og at netop de Erfaringer, der foreligge, tale for en meget stor almindelig Væbning — de Svagheder, der knyttede sig til Folkerejsningen i Frankrig, knyttede sig til den uheldige improviserede Folkevæbning, ikke til nogen veludviklet og velorganiseret. Forudsat at vi gaa ind paa Folkevæbning, og man maasse derved tror at kunne spare Noget — og Mindretallet tænker jo paa at kunne spare temmeligt betydelige Beløb — saa kan jeg dog ikke se Andet, end at, naar man vil være